

Déu, Taylor Swift i la fe

JORDI CASTELLET I SALA

649 284 074

Teòleg, escriptor, professor i conferenciant

Amb setze anys, el 2005 va iniciar la seva carrera musical, aquesta cantant nord-americana, nascuda a Pensilvània el 1989, tan capaç de moure masses de joves arreu del món. No té impediment a l'hora d'explicar públicament la seva vida personal amb les seves cançons, seguint les seves temàtiques preferides: les seves relacions romàntiques, inseguretats, infància, autoestima, lluita per la vida i per mantenir-se en un bon nivell anímic.

De fet, en els seus inicis, Swift no dubtava en incorporar referències bíbliques a les seves cançons, com a «*Christmas Must Be Something More – Nadal hauria de ser tota una altra cosa*», on canta sobre l'esperança d'una revolució espiritual que portarà a un al·leluia. Ve a dir «Jesucrist va salvar les nostres vides, però és quelcom que intentem ignorar. En tot cas, posa una corona a la teva porta.» En el tema de «*Tim McGraw*», expressa la gratitud per la gràcia de Déu i com la seva fe li serveix de far en la vida, com un «vaixell la deriva, que acaba trobant una illa de salvació.»

De la mateixa manera, no tan sols ha captivat el món sencer amb el seu talent musical, el seu físic àgil i juvenil, els seus balls i coreografies, sinó sobretot per les temàtiques dirigides al seu jove públic, sense por de mostrar les pròpies vulnerabilitats, amb honestetat a l'hora de compartir el seu viatge espiritual. Entengui's aquí no tan sols les directes expressions religioses que pugui tenir, que en té, sinó la seva evolució com a persona en la recerca de sentit de la seva pròpia existència i de les seves experiències més o menys coherents. Com a compositora i lletrista, des d'una expressió directa, alegre i desenfadada, ha evolucionat vers una exploració més pregonada i complexa de la fe i del dubte que l'acompanya. Fins i tot una església alemanya de Heidelberg va anunciar, amb molt ressò el 2024, litúrgies salpebrades de les cançons de la Swift.

En el seu tema «*Un déu fals – False God*», com ja escrivia santa Teresa de Jesús, l'experiència religiosa s'encadella fàcilment amb l'amor viscut, sofert, imperfecte i sovint insatisfet. La bona de la Taylor explora la fe i la devoció, aplicades a una relació amorosa; tirant de metàfores religioses per tal de descriure la intensitat i la complexitat de l'amor. Swift compara l'amor amb una religió, on els llavis de l'amat esdevenen un veritable credo i els seus malucs es tornen un altar. Una analogia, aquesta,

que suggereix que, encara que l'amor sigui imperfecte, fins i tot un fals déu, en canvi segueix essent digne d'adoració i de sacrifici. A més, en aquesta devoció amorosa cal perseverar, malgrat els signes d'alerta o les dificultats, perquè la recompensa es troba al final del camí. Sovint s'ha de viure amb la fe cega que sol acompanyar l'amor romàntic. Canta: «*But we might just get away with it. Religion's in your lips. The altar is my hips. Even if it's a false god. We'd still worship.*»

Ja més adulta, en àlbums com «*Lover*» del 2019 i «*Midnights*» del 2022, Swift s'endinsa en la profunditat de la seva crisi de fe, revelant la seva lluita amb la pregària i qüestionant la presència de Déu en la seva vida. A «*Soon You'll Get Better – Aviat milloraràs*», una commovedora balada dedicada a la seva mare malalta des del 2020, on expressa el desig d'aferrar-se a la fe com a font d'esperança i fortalesa en temps difícils. Diu, resant als preparats de la químio: «Santíssimes ampolles

taronges, cada nit us prego. Les persones desesperades troben fe. Ara també prego Jesús i et dic que aviat milloraràs.»

A «*Bigger Than The Whole Sky – Gran com tot el cel*», Swift es pregunta si el dol que experimenta és

degut al seu allunyament de Déu; qüestions universals sobre el dolor, la pèrdua i el dubte, que ressonen en l'interior dels que afronten la seva lluita personal amb les armes de la fe (Ef, 6,11; 2Co 6,7).

Tot i els dubtes existencials, la Swift s'aferra a la fe. En «*Would've, Could've, Should've – Hauria, podria, hauria d'haver*», expressa el seu penediment per una relació passada que va erosionar la seva fe seva. Ara l'empeny el seu desig de recuperar la innocència i la fe de la infància: «Oh Déu, refés la meua vida! Trobo a faltar qui havia estat jo.»

I es podria continuar fins a l'infinit, al llarg del prop de cinc-cents temes que ha cantat i publicat. Taylor Swift ha demostrat com, per ella, la fe no és un tema tabú. La seva valentia per compartir dubtes i reflexions sobre l'espiritualitat ha obert un espai per al diàleg i la comprensió sobre les creences personals. La seva música continua inspirant una legió de *swifters* a l'hora d'explorar el propi camí espiritual; és a dir en la recerca de les respostes a les qüestions fonamentals de la vida: qui soc jo, quin és el meu origen, què hi faig aquí, quin rol pren Déu a la meua vida, quin el meu destí? (1Pe 3,15).

I que la Swift hi faci més que nosaltres!

